

помолѣѣтъ и за онѣзи братїѣ, кои то сѧ приготвѣѣтъ за крышенїе, зашто въ пѣрвы-тѣ христіански времена оглашени-тѣ, кои-то бѣхѣ най-добрѣ приготвени, по многото кръстахѣ сѧ на великѣ-тѣ сѣботѣ. Въ тѣзи молитвы сѧ поминуватъ сички-тѣ тѣхни дѣховни потрѣби: да имъ сѧ просвети разумъ-а; да сѧ окѣпѣѣтъ въ банѣ-тѣ на ново-то рожденїе, и да сѧ облекѣѣтъ въ дрѣхѣ-тѣ, въ коѣ-то не сѧ гнѣе; да сѧ родѣѣтъ отъ водѣ и дѣхъ, да бѣдѣѣтъ свѣршени въ вѣрѣ-тѣ и прїети въ свето-то избранно стадо. Подиръ това и тѣ сѧ излѣзвали отъ цѣрквѣ, зашто: „сега сили-тѣ небесни сѧ насъ не видимо слѣжѣѣтъ, зашто ето иде царь-а на слава-та, ето тайна-тѣ жертва сѧ носи свѣршена на копїета-та.“

Въ тойзи великій часъ показва сѧ на свѣѣрни-тѣ врати свѣрь, коѣ-то икава на вѣрни-тѣ, че иде тѣхный-а царь въ образъ-а на жертва-та, коѣ-то носи свѣщенникъ-а на главѣ-тѣ си; предъ него върви дїаконъ-а и кади, а народъ-а снчкій напада по очи-тѣ си предъ тайнѣ-тѣ, коѣ-то не може да сѧ постигне, както е падалъ Исїа предъ славѣ-тѣ на оногова, кои то сѣди на херѣвимы-тѣ, предъ славѣ-тѣ, на коѣ то не може челоѣкъ да гледа, — и найголѣма тишина владѣе тогава въ цѣрковѣ-тѣ; едѣмъ сѧ само чѣѣ предъ олтарь-а надъ доло наведени-тѣ глаѣ едѣнѣко тихо тропѣнїе на трима-та, кои-то сѧ по нѣкоѣи позѣпиратъ, или пѣѣ дѣѣнѣѣнїе на кадилницѣ-тѣ, коѣ-то сѧ потѣрѣѣ предъ дѣѣри-тѣ, и найстина тогава